

ვითარცა მტკვარი

მზე ამოდოდა,
მთვარე ჩადოდა,
მამალი ჰყოდა,
კვამლი ადოდა,
ვიღაცა ტიროდა,
ვიღაცა ჩიოდა,
ვიღაცას შიოდა,
ვიღაცას სციოდა, _
და
დრო
გადოდა.

ვითარცა ღვინო _
ქვევრიდან
ხაპში _
ხაპიდან
დოქში _
დოქიდან
ჯამში _
ქართული სისხლი,
ქართული სული,
ქართული სიტყვა,
ქართული გული
გადადოდა

კაციდან კაცში.

გადადიოდა,

გადადიოდა,

გადადიოდა _

და მოდიოდა,

და მოდიოდა,

და მოდიოდა,

და მოდიოდა,

ვითარცა მტკვარი.

გზადაგზა სვამდნენ,

ამღვრევედნენ, ღვრიდნენ,

უღმერთოდ ჰრყვნიდნენ,

უგულოდ ჰყიდდნენ.

და...

მიუხედავად ამისა,

მაინც _

გამოიარა რუსთველის გული,

გამოიარა ვახტანგის გული,

გამოიარა თამარის გული,

გამოიარა სულხანის გული ...

და დღეს _

შოთაის ნაქონი სისხლით,

და დღეს _

ვახტანგის ნაქონი სისხლით,

და დღეს –

სულხანის ნაქონი სისხლით,

თბილისის ფართო ქუჩებში დადის:

ლეილა,

ლონდა,

ნათია,

ნანი,

ელისო,

ვაჟა,

გიორგი,

გივი

და...

იარონ!

იარონ!

იარონ!

ამინ!